

ULJANA WOLF

utószó a kreisai kutyákhoz

ki mondja, hogy a versek olyanok, mint ezek a kutyák
a falu központjában saját visszhangjával, várakozással,

csoszogással, merevséggel körbekerítve félholdkor
merek jelölés a nyelvi területen

ő nem ismer benneteket száguldó csapkodásokat
Kasszandrák a havasalföldi hangok mámorában

mert betoldjátok, ami szó és ami nem
hátról orvul a vakmerő harapásban

együtt mintha a láb csak levél lenne
és a dolgok rendje csak csere

csizmámban még a fogatok nyoma
– az ingától négy fájdalom
így megéri nektek a ritmus mely utánatok szaladt
a költészet követi hát gyalog a világot

---

* *Uljana Wolf* (Berlin, 1979–) német író. Germanisztikát, anglisztikát és kultúratudományt tanult a Berlini Humboldt Egyetemen. Versei folyóiratokban és antológiákban jelentek meg Németországban, Lengyelországban, Fehéroroszországban és Írországban. 2005-ben jelent meg első verseskötete *kochanie ich habe brot gekauft* címmel, melyért 2006-ban (eddig a legfiatalabb költőnként) megkapta a Peter-Huchel-díjat. Második verseskötete a *falsche freunde* 2009-ben jelent meg. Műfordítóként amerikai irodalmat fordít németre (Christian Hawkey, Matthea Harvey). Uljana Wolf Berlinben és New Yorkban él. A fenti verseik alapjául a következő kötet szolgált: *kochanie ich habe brot gekauft* (kookbooks: Berlin 2005)

Az ébrenlét tere I.

ó, bár ébren maradtam volna
álomba veszve cseppfolyótlan fehér
lepedők egymás mellett melyek nem találták egymást
egy báránycsorda hamarosan álomba merül és közel
istenhez és a vigaszhoz nagy nővérállatok
a pásztoraink akik selymesen fölénkhajoltak-
és bemutatkoztunk egymásnak a számrejtvény előtt
ember: egytől tízig egy skálán mondd
mekkora a fájdalomad – és nem lenne
határ ott látótávolságban mely megnyílna számunkra
a mélyből újra a posztnarkotikusból
horkantva – a közelben maradtunk
alig különbözöm a többi báránytól
melyek egymás mellett legelnek az ébrenlétben

Az ébrenlét tere II.

óh bár soha ne lettem volna az ébrenlét terében
némán strandolva lebegve a fehér
bárkában más hajók mellett kikötve
igen ez az utolsó kikötő ez a nedves
alvó csatorna fekete nővérekkel, akik
büntetőbíróként állnak a parton és mentával szigorú
ujjbeggyel fenyegetnek téged: csepp és
a szerelmemet nem hallhatják
semmit sem hallhatsz csak ezt a csendet
a kikötőkapukban higiéniai seprűvíz, mely
cseppenként táplál téged a slagból
amikor ágyad alatt a tenger gyors
csapódásokkal visszarabol az álomba
csillag és gerenda messze az ébrenléttől